

2. KAPITOLA

„Je pravda, že Tajfun skočil k mámě do vany?“ zeptal se Tommi, zatímco se soukal ze zimní bundy a čepici si sundal tak rychle, až mu jeho tmavě blondaté vlasy trčely do všech stran.

Emma si rychle přiložila prst na rty. „Pšt! Hlavně o tom nezačínej, když je poblíž táta.“

„Škoda, že jsem zrovna spal u Jannika,“ pokračoval Tommi nevzrušeně dál. „Býval bych to rád viděl.“

„Tátovo nadávání by sis ale určitě nechal rád ujít. Umyj si ruce a jdi rovnou do kuchyně, bude jídlo.“ Emma pokyvovala hlavou a dívala se za Tommim. Snad o tom nezačne zase hned znovu. Zlobit se na něj ale nemohla, bylo mu přece jenom teprve jedenáct, o čtyři roky méně než jí.

Emma následovala bratra do kuchyně a vzala mámě z ruky talíře. Zatímco prostírala stůl, pronesla směrem k Tommimu: „Mohl bys jít zítra odpoledne Tajfunu vyvenčit ty? Andy mě pozval na bruslení do haly.“

„Ou, ou!“ řekl Tommi s opovržením. „Andy – kšandy! Je to teď tvůj kluk? Má ve vlasech vždycky víc gelu, než se vejde do celé tuby! Jsi na něj potom celá přilepená? Pusa, pusa!“ Tommi našpulil pusy a hlasitě mlaskl.

Andrea zavrtěla hlavou. „Tommi, to už stačí. Emma se tě jenom na něco zeptala.“

Tommi na Emmu vyplázl jazyk. „Jasně že půjdu s Tajfunem na procházku. To je přece mnohem větší zábava než nějaké hloupé bruslení v hale.“

„Říkáš to jenom proto, že bruslím líp než ty.“ Emma se zakřenila. „A Andy nemá ve vlasech zase tolik gelu. Ty myslíš Andreho, ale ten,“ na chvíli jí potemněl pohled, „odjel na výměnu do Francie a ani se se mnou nerozloučil.“

„Říkám přece, že je to pitomec!“ Tommi se svezl na své místo.

Když Emma prostřela stůl, taky se posadila. Andrea přinesla mísu s polévkou a chleba. „Kde je zase ten Karel?“ zamumlala si pro sebe. „Už jsem mu říkala, že je jídlo.“